

KÖZGAZDÁSZ

A MARX KÁROLY KÖZGAZDASÁGTUDOMÁNYI EGYETEM LAPJA

II. ÉVFOLYAM, 12. SZÁM.

Ara: 30 fillér.

1960. JÚNIUS 14.

Kényes kérdés-e?

EGY LEVELEZŐ ELMONDJA

SZIGORLATOZÓKRÓL

Termelési gyakorlatról

A párizsi útításka

Lassan lecsillapodnak a csúcserkeztet megünnepeltetésére felverődő hullámok. A napok, hetek múlása egyre élesebb fényt vet a sikertelenség kulisszatitkaiba. A szovjet kormány az U. 2-vel kapcsolatos briliáns diplomáciai manővere önleplezésre kényszerítette az Egyesült Államok kormányát. Napvilágra kerültek — nem utolsósorban a szenátus külügyi bizottságában lefolytatott vizsgálat révén — azok a szájak, amelyek a leölt kémrepülőgéptől a legmagasabb fórumokig vezetnek. Ismételt és nyilvánvalóan igazolást nyert, hogy az értekezlet megtorpedózását — amelyben az U. 2 csak egy széleskörű manőver részleteként volt — az amerikai monopóliók legszélsőséges, agresszív erőinek érdekében az Egyesült Államok kormánya — Herter, Nixon, Eisenhower — tervezte és hajította végre.

Június 3-án, reggel 9 órakor a Kreml Szverdlov-terme új, nagyszabású diplomáciai lépés szemtanúja lehetett: Hruscov elvtárs 400 szovjet és külföldi sajtótudósító előtt ismertette a szovjet kormány az általános és teljes leszerelésre vonatkozó javaslatát — azt a javaslatot, amelyet a kormányfők párizsi értekezlete elé kívánt terjeszteni. A párizsi útításka tartalma most tehát mégis eljut az illetékesekhez, s főképpen eljut a legilletékesebb, az emberiség százmillióinak ítélőszéke elé. El kellett jutnia, mert benne napjaink legnagyobb, halasztást nem tűrő problémájának megoldásáról van szó.

Melyek azok a fő mozzanatok, amelyeket a szovjet kormány leszerelési javaslatából ki lehetne emelni? Az alapkonceptió az általános és teljes leszerelés és a háborúnak végleges kiiktatása az emberiség életéből. A megvalósítás módjait és sorrendjét vonatkozóan a tervezet figyelembe veszi a Szovjetunió tárgyalópartnereinek bizonyos javaslatát, pl. a francia kormány javaslatát arra vonatkozóan, hogy a leszerelés első fázisa a nukleáris fegyverek szállítást szolgáló rakéták megsemmisítése legyen, s más kormányok javaslatát, amelyek a genfi tizhatalmi leszerelési bizottságban hangzottak el.

A rakétafegyverek megsemmisítése és a külföldi támaszpontok felszámolása, ez a szovjet és a nyugati javaslatokat egyformán tartalmazó első lépcsőfok, reális lehetőséget nyújt a megegyezésre és kiinduló pontja lehet további megegyezéseknek a leszerelés második és harmadik javasolt szakaszait tekintve, amelyek a nukleáris és egyéb tömegpusztító fegyverek megsemmisítését, majd a hadseregek és hadigépezet megszüntetését foglalják magukba.

A Szovjetunió a háromszakos leszerelési terv minden szakaszában hathatós ellenőrzési rendszer felállítását javasolja, amely „senkinek sem teszi lehetővé, hogy kibújjon az általános és teljes leszerelési egyezmény teljesítése alól”. Ugyanakkor leszögezi, hogy ellenőrzés leszerelés nélkül, — amelyet a nyugati hatalmak eddig javasoltak — nem lenne más, mint kémszél, amelybe szuverén állam nem egyezhet bele.

Az új szovjet javaslatok a megegyezés alapjául szolgáló összes lényeges intézkedéseket magukba foglalják. Ugyanakkor ismételtén kifejezik a Szovjetunió lenini belpolitikájának nagyvonalúságát. A Szovjetunió ma vitathatatlan fölénnyel rendelkezik a rakétafegyverek előállítás terén. Mégis kész arra, hogy megegyezés esetén megsemmisítse rakétáit. Vajon hajlandó lenne-e ugyanerre egyetlen imperialista állam is? Nagy szerencséje az emberiségnek, hogy a szocialista világ ma már e téren erősebb az imperializmusnál s ennél fogva korlátot szabhat az atomháború és a nukleáris fegyverekkel való zsarolás elé.

Ennyit röviden arról a javaslatról, amit Párizsban az USA agresszív imperialista köreiben aknamunkája miatt nem lehetett a három nyugati kormányfő elé terjeszteni. A Szovjetunió és a szocialista tábor a történelem és az emberiség előtt méltán lehet büszke e javaslatokra. De mi volt Eisenhower, Macmillan és De Gaulle párizsi dossziéjában? Sokáig ez sem maradhat titok. A moszkvai „kihívást” nem lehet válasz nélkül hagyni. A genfi tizhatalmi értekezlet, amelynek jelentősége május 16. sikertelensége következtében még nagyobb lett, szintén színvallásra készlet. A Szovjetunió mindenestire letette a garast, s a három nyugati „nagy” állásfoglalásából ki kell derülni annak, hogy ki az, aki öszintén, a megegyezés szándékával indult a párizsi csúcserkeztet-
re.

Kubik István

AZ IPAROSOK ELHELYEZÉSÉRŐL

Az ipari kar az 1959—1960. tanév befejeztével lényegében lezárta a végző hallgatók elhelyezését.

Elosztásra került 54 hallgató. Az egyes főhatóságok 178 munkahelyre hirdettek pályázatot. Kilenc társadalmi és három pártosztályos munkahelyre adva volt, így összesen negyven pályázatot kellett elbírálni az elhelyező bizottságnak. Vidéki munkahelyet választott 10 hallgató, fővárosit 30. A társadalmi és pártosztályosok-

kal együtt ez a szám 12 vidékit és 37 fővárosit jelentett.

A pályázható munkahelyek aránya: 95 vidéki, 83 fővárosi.

A „legnépszerűbb” tárca a Nehézipari Minisztérium volt, 25 állásra tíz jelentkező jutott, utána a KGM, majd az EM következett magasabb állás-számra 11—11 fővel. A KSH ismét felvett öt közgazdász, viszont a Könyvüipari Minisztérium csak 2 főt kapott; az Elm. Min. az igényelt 20 helyre — semmit.

Reformvita az ipari karon

A felemelt oktatási időből jusson több az elméletre
Nem kell túlzott specializálás — „levelező szombatok”

A tanszékek egyetemi reform-elképzeléseit vitatta meg legutóbbi kari tanács ülésén az ipari kar. Megállapították, hogy a tanszéki viták élénke, érdeklődők voltak, s főleg gyakorlatias jellegű javaslatokat eredményeztek. Hiányosságnak tartják, hogy hallgatókat egyedül csak a számviteli tanszéken vontak be a megbeszélésbe, pedig a reformviták során módot kell arra is találni, hogy hallgatóink (levelezők is) elmondják elképzeléseiket. A hozzászólók valamennyien egyetértettek a felsőoktatási reform szükségességével, annak alapvető irányelveivel. Többen említették, hogy a reform bevezetését nagyon körültekintően kell véghezvinni, hiszen ez a tanulás feltételeinek javítása mellett, fokozottabb követelményekkel lép fel a hallgatókkal szemben, s fokozott megterhelést jelent az oktatóknak is. A kari tanács vitája igen sokoldalú volt. Tudósításunkban csak néhány fontos kérdésre térünk ki.

Figyelemre méltó észrevétel hangzott el arról, hogy a reformjavaslat a gyakorlati képzés mellett nem kielégítően hangsúlyozza az elméleti képzés és az alapozó tárgyak jelentőségét. Fontos, hogy az oktatási idő felemelését ne csak a termelési gyakorlatra használják fel, hanem az elméleti oktatás céljaira is.

Mivel a reformtervezet nem tér ki érdemben az oktatás felépítésének, az egyes tárgyak egymásraépülésének kérdésére, többen javasolták, hogy a kérdésben az Egyetemi Tanács központi koordinálással segítse a szakbizottságok munkáját.

A vita hangsúlyozta, egyetemünkön a reform megvalósítását össze kellene kapcsolni a közgazdász-munkakörök képzéséhez kötésével. Ez a köztársaság tehetné teljesen elfogadhatóvá a tanulmányi idő felemelését, s a követelmények fokozását. Felmerült az is, hogy vannak, vagy voltak olyan törekvések, amelyek „közgazdasági főiskola” felállításával kívánják megoldani a közgazdász-munkakörhiányt. Ezek az intézmények alapjában ásnak alá egyetemünket, hiszen rövidebb idő alatt, kisebb tudással ugyanolyan munkakörök betöltésére képesíténeket.

Többen foglalkoztak a vitában a szakosítás, és a specializáció kérdésével. Itt is volt olyan vélemény, hogy a szakosítást szívesebben látnák a felsőbb évfolyamokon. Ez persze egyéb követelményeket vetne fel. A legtöbb tanszék vitáján elhangzott az az észrevétel, hogy a közgazdászok képzésénél ne törekedjünk túlzott specializációra. A kari tanács is egységes iparszakos közgazdász-képzést javasol, megengedhetőnek tartja a közlekedési és építőipari specializációt, ugyanakkor minden specializáció nélkül szakkollégiumokat javasol a termelési gyakorlat idejére. Ez az idő akkor látszik leghasznosabbnak, ha ugyanakkor előadásokat tartanak a hallgatóknak az illető iparág sajátosságáról is.

Jónéhány észrevétel hangzott el az üzemi termelési gyakorlatról is. Egyetértettek az öt év alatti 30 hetes időtartammal, de szükségesnek tartották megjegyezni, hogy az oktatás időtartamát ne csökkentésük a 8 féléves óraszám alá. Olyan javaslat is elhangzott, hogy a termelési gyakorlat összefüggő legyen, amelyet egyhónapos szünet követ. Ez azt jelenti, hogy a felsőévesek nem a szo-

kás egyetemi szemeszterek és szünetek idejéhez alkalmazkodnak, hanem rövidebb pihenőket kapnak. A tanárszakosok részére javasolták, hogy már második év után menjenek gyakorlatra, s a továbbiakban öt-egy éves oktatásuk legyen. Lényeges az is, hogy a tanárszakosok üzemi gyakorlatát megegyezzen a társadalmi munka területén a tudományegyetemek tanárképzőseivel.

Sokat foglalkoztak a vitán a levelező és esti oktatás gondjaival is. A reform megvalósítása ugyanis a fizikai munkával 6—7 évre emeli fel az egyetemi diploma megszerzési idejét az érettségi után. Nyilvánvaló, hogy nagyon sokan választják majd a levelező esti oktatást. Ez elengedhetetlen feltétele az oktatás korszerűsítésének. A számviteli és statisztikai tanszék munkájához szükséges lenne a gépesítési kabinet. A technológia oktatásához új laboratórium kellene, a mechanikai-technológiai gyakorlatok lebonyolításához pedig anyagi hozzájárulás alapján helyes lenne a Műszaki Egyetem megfelelő laboratóriumát igénybevenni.

Nagyon érdekes javaslat hangzott el a levelező oktatásra. A levelezést „szombati tagozattá” kellene átalakítani.

Eszerint a kötelező foglalkozásokat, a vizsgákat is szombaton tartanák, ekkor vennék igénybe a rendeletben biztosított 6 óra munkaidő kedvezményt is. Ez előnyös lenne a munkáltatónak is, hiszen biztosan csak a szombat kiesésével kellene számolnia, ellenőrizhetőbb, s a tanuló szempontjából is jobb, hiszen nem munka után fáradtan jönne az egyetemre. Egyetemünk oktatóinak csökkentené az esti elfoglaltságát, s a nappali hallgatóknak pedig ezeken a szombatokon vagy általános szabadnapot, vagy fizikai munkát, üzemgyakorlatot lehetne rendezesíteni.

A technikai ellátottság megjavítása is szóba került a vitában. Ez elengedhetetlen feltétele az oktatás korszerűsítésének. A számviteli és statisztikai tanszék munkájához szükséges lenne a gépesítési kabinet. A technológia oktatásához új laboratórium kellene, a mechanikai-technológiai gyakorlatok lebonyolításához pedig anyagi hozzájárulás alapján helyes lenne a Műszaki Egyetem megfelelő laboratóriumát igénybevenni.

B. K.

Kormánykitüntetés két oktatóknak

Egyetemünk a marxista közgazdászok képzésének, oktatásának áldozatos munkájának megbecsülése az, hogy 1956 óta rektorunk és két neves professzorunk mellett, az idei pedagógusnapon kormányunk két, korban fiatal, de egyetemünkön régen dolgozó taná-

runkat, elvtársunkat is kitüntetett. Dr. Meisel Sándor és Dr. Kreskay Ferenc kiváló oktatói és politikai nevelői, társadalmi munkájukért kormánykitüntetés kaptak. Kitüntetésükhöz gratulálunk, s az egyetem oktatói, dolgozói és hallgatói nevében eredményes

munkát, sikereket kívánunk nekik a jövőben is. Ezentúl is olyan hűséggel, áldozatosan viseljék szívükön egyetemünk sorsát, mint az elmúlt években tették.

Azoknak pedig, akiket még nem tanítottak, pár szóval bemutatjuk őket.

Dr. Meisel Sándor, a Szocialista munkáért' érdemérem új kitüntetettje a „népgazdaság tervezése” tanszék adjunktusa. Diplomáját itt ezen az egyetemen szerezte 1953-ban. Beruházási, ipartervezési kérdéseket tanít, ezeknek a témáknak, valamint az építőipar tervezésének, a tervezés történeti részének jegyzetét is ő dolgozta ki. Tudományos és pedagógiai munkásságát hozzáértéssel, szorgalommal végzi. Hallgatóival szeretettel foglalkozik — hiszen mint alapszervezeti párttitkár is törődik gondoljaikkal.

Meisel elvtárs 1958-ban szerezte meg egyetemünk doktori fokozatát — s most ösztöli díszítványra készül. Politikai magatartása A legnehezebb időkben is elvű volt. Tevékenyen kivette részét az MSZMP egyetemi szervezetének megalakításában, s ma is fáradhatatlanul végez pártmunkát. Kettős tevékenysége, az aktív politikai munka és tudományos fejlődésének biztosítása hosszú éveken át, azt jelenti, hogy egyetemünk érdekeit szem előtt tartva az átlagnál jóval nagyobb erőfeszítéssel dolgozik. Elvtársai, munkatársai, hallgatói becsülik áldozatkész, elvű, szerény magatartásáért.

Dr. Kreskay Ferenc Munkaérdemérem kitüntetést kapott. Egyetemünkön 1950 szeptemberétől dolgozik. Tíz éve ismerjük, s bár éveken fiatal, oktatómunkáját tekintve lassan az egyetem „öregéhez” számíthat. Kreskay elvtárs elsősorban a külkereskedelmi szakos hallgatókat tanítja. Polgárjogot és nemzetközi magánjogot ad elő nekik. Az iparszak közlekedési specializációján pedig fuvarozási jogot tanít. Szakmai munkáját hozzáértéssel, lelkiismeretesen végzi. Hallgatói szeretik, mert mindenben segíti őket.

Szakmai fejlődésére nagy gondot fordít. Nyelveket tanul — s olyan tudományos témával foglalkozik (tengeri fuvarozási jog), amelyek hazánkban egyáltalán nincs szakirodalma. Kreskay elvtárs régi, negyvenötös párttag. A politikai munkából mindig tevékenyen kivette részét, előbb mint szakszervezeti bizottsági tag — jelenleg pedig, mint MSZMP alapszervezeti vezetőségi tag. Működés feladatainak becsületes végrehajtásáért nemrég kapott dícséretet.

Elismerten egyike azoknak, akik az ellenforradalom óta egyenes vonalon, gyors ütemben fejlődtek szakmailag és politikailag.

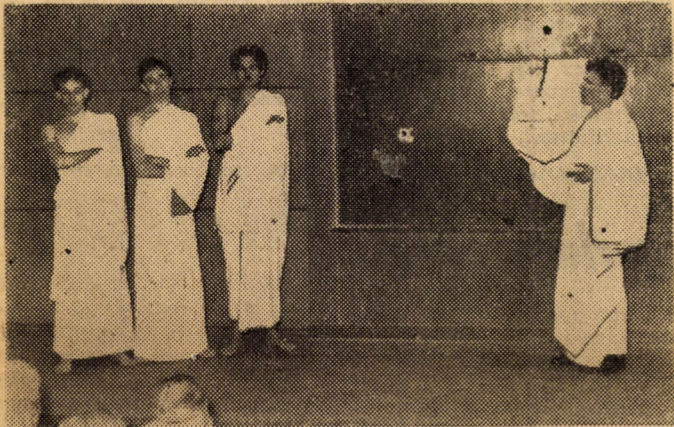
Magány

...a munkabér a munkaerő ára... Nicsak! Egy bogár mászik a könyvön. De jó neki. Lerepülhet a Dunára, lubickolhat, szállhat szabadon és én itt ülök kezemben a könyvvel... A csodába! Már megint máshol jár az eszem. Csak ki ne kutyogja ez a fránya fotós ezt a jó kis helyet...

(Szökrön László felvétele)

BÚCSÚ AZ EGYETEMTŐL

...Ez legyen hát a Caesar sorsa is!"

Negyedéveseink május 28-án elbúcsúztak az egyetemről, társaitól, társaitól. Háy és Erdei elvtárs rövid, de annál kifejezőbb búcsúztatója, majd Zelkó Lajos búcsúbeszéde, minden jelenlévő számára ünnepélyessé tette a hangulatot.

Végzőseink nagy változás küszöbéhez értek. Számukra befejeződik egy nagy út. A tanulás boldog, gondtalan napjait, dolgozó, munkás napok váltják fel. Nagy szavakkal élve, kilépnék az „Életbe”, hogy az évek során összegyűjtött anyagot (miként a méhecskék a mézet), ott hasznosítsák. Természetesen most is voltak gyengébb „mézgyűjtők”, de az bizonyos, hogy az életben mindenki becsülettel szeretné megállni a helyét.

Milyen érzés lehet „banketolni” negyedéves fejjel? — gondoltál-e már arra, hogy most mi lesz? Nem fog-e el egy pillanatra a gyerekes szentimentalizmus, arra gondolva, hogy be kell fejezni a padok között a „nadrághoptatást”, s ki kell lépni az emberek közé, és megmutatni, hogy ott mit érsz. E kérdések kavarnak bennem. Az ünneplő „a negyedéves” nem gondol a „gondal”. A realitás talaján maradvára csak ennyit morog. — „Nem volt időm rá gondolni és tudod, ha még ilyen szép szakaszt is kell lezárni, az új, az ismeretlen elé, mindig nagy várakozással tekint az ember. És tulajdonképpen csak most lépek az igazi „főiskolába”, az Élet iskolájába, amire képest ez csak olyan előcsatározás volt.”

Ha érvei talán nem is hatnak a meggyőzés erejével, egyet kell értenünk. Nincs értelme a magad fajta gondolatoknak, majd erre rájössz te is.

Kissé hitetlenkedve, de egy negyedévestől hallva, elhiszem. De azért, ha arra gondolok, hogy az életben nincs „utóviz-

ga”, nem tudok elsiklani a dolog felett. Eképp fűztük a gondolatokat, miközben megke-

A banketten vidám hangulatban búcsúztak negyedéveseink (Krizsán László)

dődött a hagyományos bankett-műsor. Ha egészen hűvös, tárgyilagos szemlélő hangján szó-

laltok meg, akkor sem tudok dicsérő jelző nélkül nyilatkozni.

A negyedévesek, itt is, mint a négy év alatt számtalan területen, nagyon jó munkát végeztek. A legtöbb műsorszám nagyon talpraesetten karikírozta az egyetemi éveket, s adott izelítőt a diák év bújából, derűjéből. Megmosolyogtuk az első éves konzultációt és a vizsga előtt vajudó „Hamletet”. Együttéztünk a sorsát panaszló Cyranó-val, aki szellemes mondókáját igen színvonalasan adta elő. Az Antonius védőbeszéde és a csaszuska (bár a hangszerekisérlet nagyon segítette volna), méltán aratott nagy sikert.

Műsor után, fehér asztal

Beszélgetés Bandi bácsival

Nem is annyira az állítéráció, mint inkább „az olvasóterem csendjéért-rendjéért”-mozgalom megteremtése végett beszélgetünk. Röviden, párezer oldal szünetében. Mi, a könyvtár dolgozóinak a véleménye az egészről? — tesszem fel a váratlanul frapáns kérdést. — S hogyan akarnak rajta segíteni? Bandi bácsi elintéz néhány könyvigénylőt, s közben válaszol.

— Ha létesítenék az olvasóterem előtt egy ruhatárat, ahol kötelező lenne leadni a kabátot és táskát, javulna a helyzet. A III-as előadóterem előtti fogások ügyis feleslegesek. Csupán a hely és az új személyzet beállítására probléma.

— Talán önkiszolgáló módszerrel?

— Oh, felesleges! Az a jegyzettömeg, amit a ruhatár felállítására miatt nem lehetne kivinni, fedezné a költséget.

mellett folytatódott tovább a kellemes hangulat. Búcsúztunk negyedéveseinktől. (rés)

HIREK

A társadalmi ösztöndíjasok eredményeiről

A szakember-utánpótlást kívánva elősegíteni az illetékes szerveknek az a kezdeményezése, hogy a vállalatok már előre kössék le a szükséges szakembert, és anyagilag is érdekelte tegyék abban, hogy a jövő mérnöke, jogásza, közgazdásza stb., majd a tanulmányok befejezése után, oda kerüljön, ahol a legnagyobb szükség van rá.

Azzal, hogy a vállalatok társadalmi ösztöndíjat nyújtanak, jelentős segítséget adnak a hallgatóknak.

Természetes tehát, hogy a vállalatok, jól képzett, jó eredményt felmutató szakembereket szeretnének kapni, akik becsületes, jó munkával, szaktudással fizetik vissza a kapott segítséget.

Ez így lenne természetes! A társadalmi ösztöndíjasok között azonban akadnak olyanok is, akik nem igyekeznek teljes szorgalommal rászorgálni a támogatásra. Elmarasztalólag néhány név: Leurencsics Gábor, Vencsik Miklós, Szilágyi György, Ujvári Judit. Mentségükre szolgáljon, hogy kultúrúton társadalmi munkát végeznek, de úgy gondoljuk, hogy ez csak addig hasznos, amíg nem megy a tanulás rovására.

A társadalmi ösztöndíjasok jelentős része, különösen a negyedévesek igen szép eredményt értek el, s bebizonyították, hogy szorgalmas és odaadó tanulással kiérdemelték az ösztöndíjat. Ilyenek voltak: Csibra István, Edvi József, Majosi Géza, Novák László. Őket kellene követni az elsősöknek.

Végül, szeretnénk, ha a társadalmi ösztöndíjak osztásánál valóban a tanulmányi eredmény dominálna. Kívánatos lenne, ha a KISZ hathatósabban bekapcsolódna a társadalmi ösztöndíj meghatározását intéző hivatal munkájába.

Egy győzelem, egy vereség

Ez a mérlege labdarúgók két utóbbi mérkőzésének. A Csokoládégyárat 7:3 arányban legyőzték. A Fogaskerek együttese ellen 1:0 arányban vereséget szenvedtek.

Filmhírek

A Pannónia Filmstúdióban júliusban megjelenő filmeket feliratoznak. Ezek között szerepel három angol vígjáték, illetve szatíra: a Folytás admiális!, az Ellopták a hangomat és a Különös hajótörtek. Feliratos változatban kerül bemutatásra — ugyancsak júliusban — a moszkvai fesztiválon díjat nyert Sikoly az utcáról című angol film és Kurt Hoffman színes nyugatnémet vígjátéka, a Spessarti fogadó. A szinkron műtermekben elkészült A nap mindenkinek világít című művészi szívet film, és egy NDK-produkció, a Fehér vér magyarul beszélő változata.

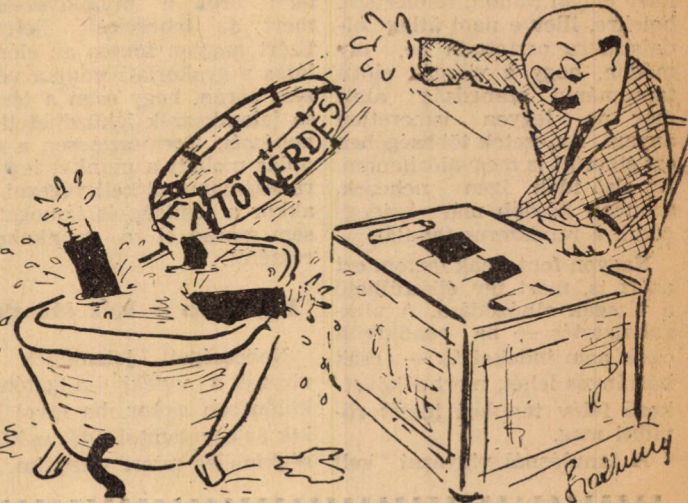
A Hunnia Filmstúdióban Makk Károly rendező irányításával már elkészült a Füre lépni szabad című vígjáték műtermi felvételeinek nagy része. Gertler Viktor A Nosztyfiú esete Tóth Marival című filmje előkészítésén dolgozik.

Laurence Olivier Hollywoodban szerződést kötött a Nürnbergi per című új amerikai film főszerepére. A film rendezője Stanley Kramer. Olivier a filmben egy német vezetőbíró szerepét alakítja, ellenfelét, az amerikai ügyészt, Spencer Tracy játssza.

KÖZGAZDÁSZ

A Marx Károly Közgazdaságtudományi Egyetem lapja
Megjelenik kéthetenként
Szerkesztő: a szerkesztő bizottság
Felelős szerkesztő: Bögre Katalin
Szerkesztőség:
Bp. IX., Dimitrov tér 8. III. 381
Telefon 185-850 (138-as mellék)
Kiadja: Hírlapkiadó Vállalat
Bp., VIII., Blaha Lujza tér 3
Felelős kiadó: Csollány Ferenc
Nyomatott a Szikra Lapnyomdában

Nyakig a vizsgákban

CERUZARAJZ

Nem túlságosan régen történt. Fakultatív német óra előtt vártunk a tanárra, s unalmunkban beszélgetni kezdtünk. Hamarosan filmekre, nevezetesen az „Arany-szimfóniára” terelődött a szó. Valamennyiünknek tetszett a darab, s a remek ritmusú, dalamos jazz-számoknak is nagy sikerük volt.

— Esküszöm a „Jackie Joo” egyedül is megérte a jegy árát. — Legalább olyan volt, mint a Gresham Mackóban a sárga 23-as. Az aztán egy szédületes szám! Vagy a másik, amelynek az elején röhgönek egy sort, aztán, ami belejér... Áááh! Halálos! Nem adnám akárhány klasszikusért!

— Ugyan! Ne csinálj rossz viccet — vágott közbe a harmadik. — Klasszikus!? — Becsület-szavamra, Presley egy üvöltés többet ér, mint bármelyik szimfónia. Tud Mozart olyan extázist teremteni, mint Frank Sinatra? — Soha! Én elég sokszor voltam hangversenyen, de alig

bírtam ki egyet is elalvás nélkül. Legutóbb egy Bächer zongoraesten csak azért nem szunyáltam el, mert túl erősen játszott.

— Nem tudom, hogy vagyok vele — szolt közbe most egy kulturaktivista —, de én nem értem, miért tartják Gerswint a jazz atyjának. Szerintem alig van több köze az egészhez, mint Lakatos Sándornak, s a legunalmasabb klasszikusok közé tartozik.

Ekkor lépett be a tanár. A társaság elcsöndesedett, csak a kulturaktivista dudolt még néhány ütemet a „Charlie Brown”-ból. Megjegyzés? Nos hát csak annyit, hogy szegény. A leg-hangosabbak éppen az úgynevezett művelt, intelligens családból származó fiúk voltak. Bár ez a jelenet nem volt tipikus, mégis alátámasztja azt a véleményt, hogy meghök-kentő eltorzulásokkal gyakran éppen ott találkozunk, ahol legkevésbé várjuk.

Máskülönbön akinek inge... (jakab)